

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 7.

Den 1ste Januar 1888.

37te Aargang.

Tale af Apostel Crastus Snow,

afholdt i Tabernaklet i Saltjøstaden den 7de Oktober 1887.

Det er længe siden jeg har haft det Privilegium at tale fra denne Forhøjning. Jeg er forkjølet og tvivler om, at jeg vil være i Stand til at tale højt nok for at blive hørt tydeligt. Jeg maa derfor bede Forsamlingen om at sidde stille og ikke gjøre for megen Støj med Fodderne; maaske den største Del af de Forsamlede da kan høre mig.

Jeg ønsker at henlede Folkets Opmærksomhed paa Evangeliets Forkyndelse og Ordinancerne, der udføres for de Døde og vil derfor læse nogle Vers af Pauli Epistel i hans Brev til Korintherne, hvori han taler om de Dødes Opstandelse og fremfører Beviser og fornuftige Argumenter til at stadfæste denne Lære. Han viser hvorledes de Døde skulle opstaa og benytter sig af en Bignelse om at saa og siger, at den nedlagte Sæd frembringer sin egen Art, hvad enten det er Hvede, Byg eller Havre; man høster kun den Slags, man har saaet, saaledes er det ogsaa med Opstandelsen. Der vil blive celestiale Legemer, terrestriale Legemer og telestiale Legemer. Der er forskjel-

lige Grader af Herlighed, en som Solens, en som Maanens og en som Stjernernes Glans, og ligesom den ene Stjerne overgaar den anden i Herlighed, saaledes ville de opstandne Legemer ligeledes overgaa hverandre i Klarhed. De, som nyde den celestiale Aand formiedelst Lydighed til den celestiale Lov og ere hellige ved denne Aand, ville i Opstandelsen erholde celestiale Legemer; de, der ikke adlyde den celestiale Lov, men adlyde den terrestriale og ere helligede ved den Aand, ville opstaa med terrestriale Legemer, og de, der adlyde den telestiale Lov, ville opstaa med telestiale Legemer, i hvilken sidste Herlighed der gives mange forskellige Grader, hvilket ses af Sammenligningen med Stjernerne, og ligesom hvert Korn frembringer sin egen Art, saaledes vil hvert Legeme blive levendegjort ved den Aand, som har regjeret og styret det. Kristus og de, som opstode med ham, er Opstandelsens Førstegroede; dernæst de, som ere Kristi i hans Tilkommelse. Alle ville opstaa hver i sin Orden, hvilket viser, at der

allerede er en Klasse beredt, som tilhører Kristus, og vil blive Opstandelsens Forstegrede, dernæst de, som ere Kristi i hans Tilkommelse.

Vi have lært, at Herren har bestemt en Tid, da de, som ere i Fængsel og have udstaaet deres Straffetid og beredt sig til Friheden, ville blive frigivne. Disse ville fremkomme til Kristi Frihed ved hans Komme, naar, som Profeterne have forudsagt, alle Ting skulle gjenoprettes. Der er mange Synder, der ikke ville blive udslettede førend Gjenoprettelsesdag kommer; deriblandt er den Synd at udgyde uskyldigt Blod, og ligeledes direkte eller indirekte at medvirke dertil. De, der have sanktioneret Gjerningen og derved besmittet sig med uskyldigt Blod, uden selv direkte eller indirekte at have været ansvarlige derfor, staa paa samme Trin som Gjerningsmandene, lig Jøderne, der sanktionerede Frelserens Død. Denne Klasse er omtalt i Apostlenes Gjerninger, 3die Kapitel. Da Mængden stimlede sammen ved Templets Porte for med Forundring at betragte det Mirakel, som var sket, da den Lamme var bleven helbredet, henvendte Peter sig til dem og forklarede, hvorledes dette store Mirakel var sket. Mængden indsaa, at det var sket formedelst Tro paa Jesus Kristus, som de havde overantvordet til at blive korsfæstet, hvilken Gud atter havde oprejst fra de Døde. Peter prædikede Jesus Kristus og Opstandelsen for dem fra dette Standpunkt; han kaldte dem til Omvendelse og sagde: „Og nu Brødre, jeg ved, at I have gjort dette af Uvidenhed, ligesom og Eders Overster. Derfor fatter et andet Sind og vender om, at Eders Synder maa være udslettede, paa det Vederkvælgens Tider maa komme fra Herrens Nalyn; og han maa jende Eder den Eder forud

forkyndte Jesum Kristus, hvilken det bor at indtage Himlen, indtil alle Tings Fuldkommelsestid, hvorom Gud har talet ved alle sine hellige Profeters Mund fra de ældste Dage.”

Her fremholdt Apostelen dem altsaa et Haab om Tilgivelse og Forløsning ved Kristi Blod, hvilken Forløsning vilde ske ved hans Gjenkomst og alle Tings Gjenoprettelses Tid paa den Betingelse, at de ombendte sig og lode sig dobe til deres Synders Forladelse og derefter stræbte at tjene Jesus Kristus efter bedste Evne og leve i ham; han viste dem, at der var Haab om Tilgivelse, endog for denne store Synd, fordi det var af Uvidenhed, at de havde jamtykket i Guds Sønns Død. Jeg erindrer tydeligt, at Profeten Joseph en Gang talte til en stor Forsamling af Hellige i Nauvoo om denne Gjenstand; han bad om Tilladelse til at forklare disse Apostelens Ord lidt nærmere, saaledes som der var blevet ham vist. Den engelske Oversættelse var noget uforstaaelig. Jeg vil her gengive Profetens Ord eller rettere Meningen af den originale Udtalelse til Folket: „Jeg vilde ønske, at I Overster havde gjort dette i Uvidenhed, ligesom de gjorde, over hvem I regjerede.“ Profeten ønskede at paavise Forskjellen mellem dem, som syndede med fuld Bevidsthed. Han holdt for, at deres Overster havde større Ansvar end Mængden, der jamtykkede deri, og der var mere Haab for dem end for deres Overster. Jeg vil ikke opholde mig ved dette Thema, jeg vil kun sige nogle faa Ord for at vise, at der er Mange, som stuer hen til Forløsningens Dag, paa Grund af de Løfter, der ere givne til dem og deres Fædre, at der er Haab for dem paa denne Dag, men den vil ikke komme førend ved Frelserens andet Komme, Gjenoprettelses

Tid, om hvilken alle de hellige Profeter have talet fra Verdens Begyndelse. Dette bringer mig til den Gjenstand, hvorom jeg onsker at tale, nemlig de Dodes Frelse ved Evangeliets Forkyndelse, ifølge Apostlen Pauli Ord til Korinthierne i det 15te Kapitel 29de Vers, hvori han siger: „Hvad monne de ellers gjøre, som døbes for de Døde, derjom de Døde aldeles ikke oprejses? hvi døbes de da for de Døde?“ Dette Vers er et Støttepunkt for de Hellige, der haabe at blive døbte for deres afdøde Slægtninge, der ere døde uden Kjendskab til disse Principer. Vanddaaben eller Legemets Begravelse i Vandet, og dets Opstigen deraf er et Sindbillede paa Død, Begravelse og Opstandelse, hvorom den samme Apostel taler i sin Epistel til Romerne: „Vide I ikke at vi, saa mange som ere døbte til Kristus Jesum ere døbte til hans Død. Vi ere altsaa begravne med ham ved Daaben til Døden, paa det at ligesom Kristus er oprejst fra de Døde ved Faderens Herlighed, saa skulle vi og vandre i et nyt Levnet.“

Vi aflægge det gamle Menneske med Synd og iføre os et nyt Menneske og vandre efter Kristus og ikke mere gjøre Kjødets og Lysterne's Begjæringer men ophøre at være Syndens Slave. Denne Vanddaab sammenligner han med en Begravelse med Kristus ved Daaben og det ligner Begravelsen af hans jordiske Tabernakel, da han døde paa Jorden. Opstigningen af Vandet svarer til Legemets Opstandelse efter Døden, og det var med dette store Grundprincip for Nje, at Daab for de Døde blev indstiftet som et Billede derpaa, for at give alle Troende, der annamme Evangeliet, Haab om en herlig Opstandelse til Liv og Udødelighed, ligesom en omvendt Synder, der bliver renset fra Synd ved Daaben og opstaar deraf for

at vandre et nyt Levnet. Det synes, at disse Ting bleve saaledes lærte og forstaaede af dem, som fordom bleve døbte for deres døde Slægtninger, og at Apostelen Paulus elskede at dvæle ved disse Ting. Der maa have været Nogle, som tvivlede om Virkeligheden af en bogtabelig Opstandelse, hvilket ledede ham til at sige i sine Argumenter til Korinthierne: „Hvad monne de ellers gjøre, som døbes for de Døde, derjom de Døde aldeles ikke oprejses? hvorfor døbes de da for de Døde?“ Daaben er et Sindbillede paa Døden, og Opstigningen af Vandet er et Symbol paa Opstandelsen, saaledes er ogsaa de Levendes Daab for de Døde et Symbol paa Døden og Opstandelsen for de Døde. Derfor er det ikke rigtigt for os at tvivle paa Rigtigheden af disse Ordinancer i vor Tid eller at tvivle om den bogtavelige Opstandelse. I Forbindelse hermed vil jeg læse nogle Vers fra Apostelen Peters Epistel, 4de Kap., 6te Vers: „Thi derfor er Evangeliet forkyndt for de Døde, at de vel skulle dømmes for Mennesker i Kjødets, men leve for Gud i Manden.“

Dette bliver yderligere forklaret ved at gaa tilbage til det foregaaende Kapitel, begyndende med det 18de Vers: „Thi Kristus led en Gang for vore Synder, den Retfærdige for de Uretfærdige, at han kunde føre os frem til Gud, han, som vel led Døden efter Kjødets, men blev levendegjort efter Manden, i hvilken han og gif bort og prædikede for Manderne, som vare i Forvaring, som fordom vare gjenstridige, da Guds Langmodighed ventede dem i Noas Dage, da Arken byggedes.“ Dette Skriftsted i Forbindelse med Verset i det næste Kapitel forklarer tydeligt, hvorfor Evangeliet prædikes for dem, der ere døde, nemlig, at de kunne dømmes i Righed med dem, der

leve i Kjødets, medens de leve med Gud i Aanden. Her vil jeg bede om Tilbedelse til at anføre Profeten Josefs Oversættelse af sidste Vers; det læses saaledes: „Derfor bliver Evangeliet prædiket for de Døde, at de maa annamme det og leve gudeligt i Aanden, paa det de kunne dommes ifølge de Gjerninger, der ere udførte for dem af Mennesker i Kjødets.“ Af denne Forklaring indse vi tydeligere Hensigten med Ordinanceerne for de Døde, at saa Mange, som annamme Evangeliet, der prædiktes for de Døde, og leve gudeligen i Aandeverdenen, ville blive domte overensstemmende med de Gjerninger, deres Slægtninge udføre for dem i Kjødets; med andre Ord, at Herren vil antage de hdre Ordinanceer, som udføres for dem af de Levende paa Jorden, at for saa vidt som de annamme Evangeliet og leve gudeligen i Aanden, ville de høste Fordelen af, hvad Menneskene i Kjødets udføre for dem ved at udføre de Ordinanceer, som de ikke selv kunne udføre. Dette bliver saaledes et Svar paa Apostelen Pauli Ord, naar han spørger: „Hvorfor døbes de for de Døde?

Dette er Evangeliets Værdom med Hensyn til de Døde. Værdommen om de Dødes Forløsning ved Menneskens Søns Tilkommelse, alle Ting's Gjenoprettelses Tid, naar han skal komme og frigive de Fangne og aabne Opstandelsens Dør for alle disse. De kunne kaldes Opstandelsens anden Grøde.

Dette er et dristigt Værdomsprincip, som de Sidste-Dages Hellige have modtaget; de have modtaget det, som det blev aabenbaret til Profeten Josef, og vi forstaa, at dette er en Folge af det hellige Præstedømmes Nøgler, som Profeten Elias holdt, og som han har beseglet paa Profeten Josef Smith i

denne Husholdning for at vende Fædrenes Hjerter til Børnene og Børnenes Hjerter til Fædrene. I Malakias' sidste Kapitel hentydes der til dette, at for Herrens store og forfærdelige Dag kommer, vil han jende Profeten Elias, der skal vende Fædrenes Hjerter til Børnene og Børnenes Hjerter til Fædrene, paa det at Jorden ikke skal blive slaaet med Forbandelse. Med Hensyn til dette siger Josef Smith, at Moses og Elias viste sig for ham, medens han var nedbøjet i Bøn til Herren i Kirtland Tempel kort efter dets Indvielse, og enhver af dem beseglede Nøglerne paa ham, som tilhørte deres Husholdning og den Myndighed de vare i Besiddelse af. Moses overdrog ham Nøglerne til Israels Indsamling til deres Fædres Land, og Elias overdrog ham Nøglerne til at vende Folkets Hjerter og Tanker til de Dødes Forløsning. Hvorledes sker dette? Først ved at aabenbare Principet om de Dødes Forløsning ved Evangeliets Forkyndelse for dem, dernæst ved at opbygge Templer, hvori de Levende kunne udføre Ordinanceer for de Døde. Disse bleve aabenbarede til Josef Smith tilligemed en Beskrivelse om, hvorledes han skulde lave en Døbefont, hvilken han jagde var et Sted bestemt af Herren, thi den findes i Kjælderen i Templet under det Sted, hvor de Levende pleje at forjales, at medens de Levende blive døbt for de Døde i en Font, som repræsenterer Graben, udvies derved deres Gjerninger for de Døde, og disse Handlinger tilhøre Herrens Tempel. I denne Hensigt bleve Templerne opførte i gamle Dage og „Kaaber-Havet“ i Salomons Tempel svarede til Døbefonten, som ifølge Guds Bestemmelse findes i de Sidste-Dages Helliges Templer.

Josef Smith prædikede disse Prin-

ciper for de Levende, og ved sin Død gik han bort for at prædike dem for Aanderne, som ere i Fængsel. Og det samme gjøre alle de Ældster, der have levet et retfærdigt Liv her.

Ved Ordet Fængsel maa vi ikke forestille os et snævert, indskrænket Sted som Fængslet her udenfor Byen eller andre af samme Slags. Ordet Fængsel i denne Betydning er et begrænset Sted, hvor Aanderne opholde sig, og hvorfra de ikke kunne flygte, og enten det er stort eller lille, saa er det et Fængsel, fordi det er et begrænset Sted, som Aanderne ikke kunne forlade. Paa samme Maade kunne vi ogsaa kalde denne Tilværelse et Fængsel, saa længe vore Aander ere indespærrede i Legemerne. Ifølge Petri Ord, hvor han hentyder til Frelseren, „der gik bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, som fordem vare gjenstridige, der Guds Langmodighed ventede i Noæ Dage, der Arken byggedes“, ser det ud til, at den ganiske Verden, der omkom i Syndfloden, befandt sig i denne Tilstand; de vare lignelsesvis i Fængsel paa Grund af deres Vantro og Forkastelse af Guds Evangelium. De vare indespærrede indenfor visse Grænser, hvor kun deres egen Klasse fandtes. Det var til disse, at Frelseren gik, da han lagdes i Graven. Han besøgte Aanderne i Fængslet, og prædikede Evangeliet for dem, og uden Tvivl har han organiseret Værket blandt de Døde. Ligesom han organiserede det blandt de Levende, ved at beskikke Apostle, Halvfjerds og Ældster, der skulde fortsætte Arbejdet og bringe Budskabet til Jordens Ender, saaledes gjorde han uden Tvivl blandt de Døde, og paa denne Maade aabnede han Vejen ved at oplukke Fængslets Døre for dem, der vare i Fængsel, paa det at saa Mange, som annammede

Evangeliet og levede gudeligen i Aanden, maatte skride fremad til en højere Fuldkommenhed. De ville blive op-højede til en højere Sfære, hvor de ville arbejde og berede sig til Opstandelsen.

Josef Smith modtog disse Nøgler og paabegyndte Værket i denne Udde-ling; han begyndte Arbejdet med Opførelsen af Templer og Døbefonter, hvori Arbejdet for de Døde kunde udføres, og før sin Død beseglede han alle de Nøgler, der vare ham anbetroede, paa sine Medarbejdere, de tolv Apostle, indbefattende Moses' Nøgler til Indsamlingen af Israels Hus, og Elias' Nøgler til Udførelsen af Arbejdet for de Døde. Han sagde til Apostlene: „Nu har jeg besørget, hvad Herren fordrer af mig, og jeg lægger dette Riges Arbejde over paa Eders Skuldre; thi Herren vil give mig en Hvile. Bistnok forstod vi ikke den Gang alle de profetiske Udtalelser, men efter hans Martyrdom forstode vi dem. Arbejdet for de Døde paahviler Apostlene og de Ældste, som leve i Kjødet, medens han hviler fra den Slags Arbejde og er gaaet bag Skuret for at organisere Riget i Aande-verdenen og prædike for Aanderne, der ere i Fængsel, og inspirere dem med det samme herlige Haab, at vende deres Hjerter til Børnene, der leve paa Jorden, og de se hen til disse som dem, der skulle udføre dette legemlige Arbejde, der er nødvendigt for at udfri dem af deres Fængsel og berede dem til Opstandelsen.

Jeg vil her fortælle et Syn, som en af Brødrene havde for ikke lang Tid siden, og som jeg har hørt ham fortælle flere Gange. Han befandt sig i Aande-verdenen, hvor han mødte mange af Apostlene og Israels Ældster. Hvor glædede han sig ikke ved

dette Møde, og han spurgte efter Broder Josef og Broder Hyrum, og det blev ham fortalt, at de vare ivrigt snækselsatte med at berebe Bejen for Opstandelsen. Der siges i Aabenbaringen, at „alle Ting regjeres ved Lov“, og „Guds Hus er et Ordenshus“, det er ikke et Forvirringshus, og alle Bestemmelser ville blive fuldbyrdede hver i sin Tid og efter deres Orden. De, der ere gaaede bag Floret, ere ikke ledige. Det er umuligt for Intelligence at være ledig; men der staar i Johannes Aabenbaring: „Salige ere de Døde, som dø i Herren, thi de skulle hvile fra deres Arbejde, og deres Gjerninger følge dem.“ Jeg vil her fremsætte, hvad jeg altid har antaget, at Hvile maa betyde en Forandring i Aktivitet. Den forstandige Kuff lader Hestene hvile, naar han kjører over den jævne Vej, ved at lade dem gaa, trave og forandre deres Gang, saa at de sætte en Del af Musklerne i Bevægelse; medens de andre hvile. Saaledes ogsaa med Aanderne. Josef Smith siger, at de trofaste Eldster skulle, naar deres Gjerning er endt i Kjødets, hvile fra den Gjerning, som de forlade, medens deres Aander vedblive at virke i et andet Slags Arbejde i Aandeverdenen. De hvile fra det jordiske Arbejde, men fortsætte det aandelige, der vil gjøre dem skikkede til at gaa fremad til en højere Grad af Herlighed og til at høve sig til Intelligencens højere Regioner.

Jeg har nu i Korthed jøgt at fremsætte for Forsamlingen et Værdomsprincip, som ikke er nyt, men mange af den opvoksende Slægt forstaar maasse ikke disse Skriftsteder. De kunne ikke være fortrolige med de Grundlag, paa hvilke vor Tro er grundet med Hensyn til Arbejdet for de Døde. Derfor omtaler jeg det for disse saavel som for

de Eldre og ligeledes for de Fremmede, der maatte være tilstede, og som maatte være uvidende derom, og for hvem dette Princip synes at være underligt. Mange anse det for et formasteligt og overtroisk Princip, at En kan gjøre en Andens Arbejde, et Princip, som ikke rigtig stemmer med deres Begreber; men ved lidt nøjere Eftertanke ville vi finde, at alt Arbejdet for de Døde er et stedfortrædende Værdomsprincip. De Levende og de Døde virke sammen, den ene Klasse gjør stadig noget for den anden.

Faderen sendte først sin Son til Verden for at gjøre en Forjoning for dens Synder, thi ligesom Alle dø i Adam, skulle Alle levendegjøres i Kristus.“ Dette var ligesom et stedfortrædende Forløsningsværk for hele Menneskeheden eller for alle dem, der tro paa Guds Sons Forjoning for dem. Da Frelseren kom til Johannes ved Jordans Flod for at blive døbt, blev Johannes forfærdet over, at han, der var dødelig, svag og indefuld, skulde døbe Guds Son, der var ren og skyldfri. Han sagde: „Jeg har behov at døbes af Dig, og Du kommer til mig.“ Men Frelseren sagde: „Tilsted det nu, thi saaledes bor det os at fuldkomme Alt hvad Ret er. Da tilstædte han ham.“ Efter at det var blevet ham klart, hvad Hensigten var dermed, og han forstod Nødvendigheden deraf, opfyldte han hans Forlangende. Her kom en Større til en Mindre og lærte ham, hvad han skulde gjøre, og forlangte ham til at døbe sig, Guds egen Son. Her blev et stedfortrædende Arbejde begyndt, idet Frelseren døbttes, ikke for sine egne, men for Verdens Synder. Ligesom han blev begravet i Vandet og opstod af dette, saaledes skulde han fremdeles begraves og atter opstaa. Da han sammenfaldte sine

Apostle, sagde han dem, at han sendte dem ud i Verden som sine Vidner, for at de skulde bære Vidnesbyrd om disse Ting, prædike Evangeliet i den ganste Verden og forvalte dets Ordinaner, nemlig døbe i Faderens, Sonnens og den Helligaands Navn og gibe Hænders Paalæggelse, uddrive onde Mander og helbrede de Syge i hans Navn; og han bemyndigede dem derved som sine Repræsentanter her paa Jorden til at handle i hans Sted. Han forklarede og lærte dem, hvorledes de skulde bære sig ad og hvilke Ord de skulde bruge, og formanede dem til at følge det Exempel, han havde givet dem. „Derfor“, siger Paulus, „ere vi Sendebud i Kristi Sted, som om Gud formanede formedelt os; vi bede i Kristi Sted: lader Eder forlige med Gud.“ Jeg har allerede i Korthed udtrykt mig om Hensigten med Opførelsen af Templer. Paa samme Tid, som dette Princip blev aabenbaret til Profeten Josef, blev et genealogisk, historisk Selskab oprettet i Boston, Mass., hvis Formaal var at samle genealogiske Fortegnelser over dem, der vare døde, og indhente Data og Oplysninger, der kunde tjene til at sammenbinde Slægtleddene. Videnskabsmænd organiserede Arbejdere og Foreninger. Alle saadanne Oplysninger, der saaledes ere blevne samlede, ere blevne benyttede af de Sidste-Dages Hellige og have været til stor Velsignelse for Mange. Saaledes virker Herren paa den Klasse Mennesker, der ere villige til at være Redskaber i hans Haand til at hjælpe til at fremrulle dette store og mægtige Arbejde, han har paabegyndt.

Jeg føler til at velsigne dem for dette Arbejde. Vi prisje den Almægtige, fordi han har paavirket disse Mænds Hærter til at hjælpe til med dette store Arbejde. Herren fuldfører

sit store Værk ad forunderlige Veje. Han benytter Menneskene til at fremme sine Hensigter. Nogle arbejde paa en Maade, Andre paa en anden. Han har befaleet sine Hellige til at hde deres Tiende og Ofringer, ikke alene til at hjælpe de Fattige, men ogsaa til at opføre Templer til hans hellige Navn, i hvilke stedsfortrædende Arbejde for de Døde kan udføres.

Siden Logan og St. George Temples Fuldbendelse er der udført et stort Arbejde. Hundreder og Tusinder af de Døde ere blevne velsignede ved det Arbejde, som de Levende have udført for dem. Tusinder vente hestet paa deres Frihedskort, der lyder saaledes: Eders Værk er udført; Evangeliets Ordinaner ere forrettede for Eder i Guds Templer af Eders Slægtninge paa Jorden, og Eders Frihedskort gives Eder herved, saa at I kunne gaa ind til et mere øphøjet Sted, hvor I kunne fortsætte Eders Arbejde og berede Eder til større Herligheder og til en herlig Opstandelse.“ Hvem er der, som ikke er interesseret i dette store Værk? Hvem er der, som kan undlade at hde sin Tiende og sine Ofringer, og Hvem er der, som kan tænke, at disse Tiender og Ofringer ere onsonst? Det var efter modent Overlæg, at Profeten Josef Smith fastsatte det Princip, at de, der vare begjærlige og ikke hdede deres Tiende og Ofringer til at hjælpe dette Værk fremad og til Opbyggelsen af Templer, skulde betragtes som uværdige til at gaa ned i Døbefonten og udføre Ordinaner for deres Døde; thi Herren vil ikke antage deres Arbejder. Han vil ikke antage de Bantros og de Begjærliges Arbejder; men dem, der trofast udføre enhver af deres Pligter, deres Arbejde vil han antage.

(Fortsættes Side 105.)

Den 1ste Januar 1888.

Til de Hellige.

Da vi nu atter staa ved Begyndelsen af et nyt Aar, føle vi os i denne Anledning paavirkede til at tilstille nogle faa velmente Vinier til de Hellige i Skandinavien.

I det vi stue tilbage paa det forløbne Aar, have vi Aarsag til at være taknemmelige til Herren for de mange Beviser, vi have haft paa hans Godhed og ikke mindst for det Arbejde, som er bleven udført i disse nordlige Lande med at indsamle Sjæle til Herrens Hjord. Naar man betragter hvert enkelt Sted for sig selv, da udbiser det ikke store Resultater, men naar man bestuer det som et Hele, da forbauses vi næsten over den overflødige Høst. Vi kunne jaaledes glæde os over, at der alene i det forløbne Aar er, som det kan ses i den statistiske Rapport i foregaaende Nummer af Stjernen, mellem sex og syv hundrede Personer tillagt Kirken ved Daab i disse Lande. At dette ikke er Frugten af Missionærernes Virksomhed alene, men af de Helliges almindelige Bestræbelser, er Noget, som vi med Sikkerhed kunne paastaa. Naar de Hellige virke i Stilhed og tale til deres Venner og Bekjendte i Sagtmodighed om Sandhedens Grundfætninger og derved formaa dem til at randsage Striften og læse Kirkens Bøger og Traktater, da beredes mangt et Sind og mangen en Mark for Israels Uldster til at fuldende Arbejdet, og deri ser man Virkningen af et forenet Arbejde i hele sin Skjønhed.

Mange tænke maaste ved sig selv: „Det gjør mindre til Sagen, enten jeg udretter noget eller ej. Værket gaar sin Gang fremad alligevel foruden min Hjælp. Iøvrigt føler jeg mig saa svag til at kunne gjøre noget, og det er jo desuden ogsaa Missionærerne, som især ere kaldede til at være Evangeliets Udbærere.“ Vistnok udfører ingen af os noget stort Arbejde, og Herren kan meget godt undvære os og fremme sit Værk foruden os; men det maa indrømmes, at om en Myre end ikke gjør meget til at opføre Tuen, saa gjør den dog noget; thi saa meget, som den samler af det Hele, er under alle Omstændigheder en Del, og om den Del tages bort, efterlader det et tomt Rum. En og én gjør to, og om vi stadig vedbliver at tillægge én, da bliver der snart en væsentlig Bestanddel, lige meget hvormod Spørgsmaalet end maatte dreje sig.

Denne Grundfætning kan anvendes i alle de Helliges Forhold i Henseende til deres Pligters Opfyldelse. Vi tro og vide, at Herren har aabenbaret sin Vilje, og at han fordrer, at vi skulle overlade en vis Del til hans Værks Udbredelse af det, som han skænker os.

Mange tilfredsstille sig med den Tanke, „at Herren regner det ikke saa nøje; at de selv behøve denne lille Del til et eller andet, og at han og hans Værk kan uden Skade være det foruden.“ At saadanne Tanker ikke ere rigtige, behøve vi ikke at vise, men ville overlade det til hver Helligs egen Forstand og Sambittighed at afgjøre.

Hvad som helst vi end udføre, bør det ske med et villigt Hjærte og med

Kjærlighed til Gud og Sandheden; thi den, som udfører noget af Tvang eller med en vis Modvillighed, det være hvad det maa, har ringe eller ingen Glæde af sit Arbejde. Dersom vi ere kaldede til at udrette noget for Guds Sag i hans Rige paa Jorden, maa det ske af Kjærlighed; thi det er et Privilegium at være kaldet til at virke for hans Ærke, og vi burde betragte det paa denne Maade. Hvor herligt er ikke dette fremsat af Apostelen Paulus i det 1ste Brev til Korinthierne i det 13. Kap.! Han siger blandt andet: „Dg uddelte jeg alt mit Gods til de Fattige og gav mit Legeme hen for at brændes, men havde ikke Kjærlighed, da gavnebe det mig Intet. „Saaledes som Gud ser paa vore Handlinger, hvorefter vi skulle dømmes, saaledes ser han tillige og endnu mere paa Beredvilligheden, hvormed vi udføre den.

Med disse saa Ord og i det Haab, at vort Arbejde med Stjernen i det forløbne Aar ikke har været forgjæves, samt at det i Fremtiden heller ikke skal blive frugtesløst, ønske vi de Hellige af ganske Hjerte et glædeligt Nytaar.

R.

Manti Tempel Ofring. De Hellige i den skandinaviske Mission, som ønske at bidrage til Fulbendelsen af Mantel Tempel, som Crastus Snow har omtalt i sin Tale, der findes i dette Nummer, kunne indsende deres Beløb og Navne til dette Kontor gennem deres respektive Konference-Præsidenter.

Tale af Apostel Crastus Snow.

(Fortsat fra Side 103.)

Derfor bør Stavspræsidenterne og Biskopperne kjende de Personer, de reformandere. De bør kjende om de have været trofaste jaavel i timelige som aandelige Affærer, og om de have ydet deres Tiender og Ofringer.

Vi have nu to Templer, i hvilket Folket arbejder, og som jeg før sagde, der er udført Arbejde for mange Tusinder, hvilke have modtaget deres Frihed, og uden Tvivl vente mange Tusinder paa Opførelsen af andre Templer, saa at dette Arbejde kan udvides; thi den Tid vil komme, da hele Israels Hus, der døde uden Haab i de mørke Tidsalbdere, vil blive levendegjort. Da vil Profeten Ezekiels Syn, der er beskrevet i hans 37te Kapitel,

gaa i Opfyldelse. Herrens Haand hvilede paa ham og Anden sagde til ham: „Du Mennekesjøn! mon disse Ben kunne blive levende?“ Dg Ezekiel sagde: „Herre, Herre, du ved det“. Dg Herren sagde igjen: „Spaa om disse Ben og sig til dem: „I tørre Ben hører Herrens Ord! Saa siger den Herre Herre til disse Ben: se jeg vil lade komme Vand i Eder, og I skulle blive levende.“ Dg han saa, at der blev en stærk Bevægelse i Dalen, og Benene begyndte at nærme sig hverandre, og de overdroges med Sener og Kjød og der kom Hud paa dem; men der var ikke Vand i dem. Herren befalede ham derpaa: „Spaa over Anden, spaa du Mennekesjøn! og sig til Anden:

jaa siger den Herre, Herre: kom du Aand! fra de fire Vejr og aand paa disse Thjelslagne at de blive levende."

„Og de bleve levende og stode paa deres Fodder, en jaare stor Hær." Ezekiel forundrede sig jaare over, hvad dette skulde betyde og Herren sagde: „Du Menneſte-Son! disse Ven ere Israels hele Hus; se, de sige: vore Ven ere blevne tørre, vor Forhaabning er borte, det er forbi med os! Derfor spaa og sig til dem: jaa siger den Herre, Herre: se jeg oplader Eders Grave og fører Eder op af Eders Grave, mit Folk! og bringer Eder til Israels Land . . . Og jeg vil sende min Aand i Eder, at I blive levende, og jeg vil bosætte Eder i Eders Land, og I skulde fornemme, at jeg er Herren, jeg haver talt det og gjort det . . . Og jeg vil være deres Gud og de skulle være mit Folk."

Alt dette er Vidnesbyrd nok om det store Bærf, der skal udrettes for de Døde, der døde uden Haab, der ville sige: „Vore Ven ere tørre, vor Forhaabning er borte, det er forbi med os." Men Haabet oplives nu for dem, thi Guds Ord forkyndes for Aanderne, som ere i Forvaring.

Jeg vil nu slutte mine Bemærkninger med at sige Eder, at Manti Tempel er snart færdigt, og Tusinder af dem, der have ydet til dets Opførelse, vente kun paa, at det skal blive fuldent, jaa de kunne gaa ind deri og udføre Ordinaner for de Hedengangne. Der mangler endnu Møbler dertil, og Tiden er kommet, da de behøves. Det er fuldført i en smuk Stil; det ligger paa et dejligt Sted, midt i et rigt Land. De Sidste-Dages Hellige ere nu mere velhavende end de have været i Fortiden. Herren har rigeligt forsynet os med Livets Goder.

Manti Tempel-Komitee, for hvilken

Præsident W. Woodruff er Formand, har bedet mig om at opfordre Eder og gennem Eder hele Zions Befolkning til at yde af deres Midler til at hjælpe til at møblere Templet, og vi ville med Glæde modtage Bidrag i hvilken som helst Sum, og vi ville intet have imod at modtage Hundreder af dem, der have Raad til at yde jaa meget. De, der have haft Erfaring i disse Sager, har beregnet, at det vil komme til at koste fra 6—10,000 Dollars for at fuldende det hele. Det beror paa de Helliges Liberalitet, hvor kostbare Møblerne ville blive. Det er jo rimeligt, at disse helst skulde harmonere med det øvrige af Tempelrets indvendige Skønhed, jaa at de, der komme derind for at udføre Arbejde, maa jaa et Indtryk af Stedets Hellighed; og da Superintendenten har henvendt sig til os om Hjælp (de ere alle rede i Gjæld) vil det gennem Biskopperne blive forelagt Folket, og de, der ønske at bidrage dertil, ville blive optegnede i Tempeloptegnelsen tilligemed Beløbet de yde. Mange have ydet visse Gjenstande til andre Templer, og vi henvende os nu til Hjælpeforeningerne, Wardene, Staver, Familier og til alle de Hellige, og bede dem om at yde, hvad de kunne, og bringe det til den præsiderende Biskops Kontor eller til Br. James Jack i Præsidentens Kontor, der vil jaa det Hele til Præsident Woodruff, med Givernes Navne.

Vi bede Eder om at erindre dette, og gjøre hvad I kunne snarest muligt. Stavspræsidenter! paamind dem i Eders Staver og lad Enhver yde som de føle, i Forhold til som Herren har velsignet dem, og vi ville altid bede, at den evige Faders Naade maa ledsage dem, der komme for at udføre hellige Ordinaner for deres Døde i Herrens Tempel, i Jesu Navn. Amen.

Korrespondance.

Solfhøi, Island, den 30te Novbr. 1887.

Præs. N. C. Fjhgare.

Kjære Broder!

Jeg har modtaget Deres Brev af 8de d. M. Det glædede mig meget at erfare af samme, at jeg har Tilladelse til at forlade dette mit Moderland, som er underkastet saa mange Ubehageligheder med Vulkanudbrud og haardt Vejr, og desforuden paa mange Steder omgivet af Havis, hvorved Frugtbarheden fortrænges fra Landet og gjør, at dets Beboere ere fattige, og nogle maa endog lide Nød.

Jeg vil her give en kort Beretning om den islandske Mission. Jeg har nu været her i 18 Maaneder og har baaret mit Vidnesbyrd om Evangeliet baade mundtligt og skriftligt for mine Landsmænd, efter som Omstændighederne have tilladt det. Jeg har i den Tid døbt og indlemmet 20 Sjæle i Jesu Kristi Kirke. De Sidste-Dages Hellige udgjøre nu 34 i Antal her i Landet; de fleste ønske, saa snart det kan ske, at rejse til det Sted, som Herren har beordret for sine tro og lydige Børn; men da de for største Delen ere fattige, kunne de ikke udføre dette uden Hjælp.

En Missionær, som er udsendt fra Methodisternes Samfund hertil Landet, har ladet trykke en Tale af Dr. T. D. Witt Talmage, Præs. i New York, mod de Sidste-Dages Hellige. Jeg har skriftligt besvaret dette Skrift paa det islandske Sprog, og søgt at oplyse Folket om de sande Forhold blandt de Sidste-Dages Hellige. . . .

Jeg har nu beffikket Broder Tobias Tobiasjon af Reykjavik til at bestyre den islandske Mission. Han er en trofast og lydige Mand og lærer sig godt iblandt Folk. Jeg tager Afsted herfra med Postdampskibet Laura, som formodentlig vil afgaa i Overmorgen, for at begive mig paa Rejsen til mine Slægtninger og Venner i Zion. Medens jeg har været her, har jeg haft et stort Ønske til at gjøre Godt og udbrede Evangeliet, men min Helbred har ikke altid været god og har derfor ikke haft saa stor Kraft som Vilje.

Til Slutning takker jeg Dem for den Hjælp, De har ydet mig, og beder Herren at velsigne Dem derfor og ønsker, at vi maa opnaa evig Salighed i det tilkommende Liv.

En venlig Hilsen til Brodrene fra Deres trofaste Broder i Pagten.

Halder Johnson.

Guds Straf og Menneskens Straf.

Straf betegner Lidelse, som enten bliver paaført Mennesket ved Lovens Udøvelse af Individier eller den paaføres ved Overtrædelse af Guds eller Naturens Love. Den første kan ud-

øves paa en lunefuldt, hævnjærrig eller eftergivende Maade; men den anden er uforanderlig, almindelig og uundgaaelig. Personers eller Nationers Lidelser ere Følgerne af Lovbrud, som

de selv eller andre have begaaet. Saa længe som Menneskene vedblive at overtræde Guds Love, saa længe maa de vedblive at lide, selv om det skulde vare i al Ewigheid. Dette Begreb om evig Straf er en absolut og uundgaaelig Sandhed, medens Gud aldrig straffer paa den almindelige, lave, menneskelige og hævnjerrige Maade. Derjom han gjorde, kunde der være Grund til at formode, at Straffen kunde undgaas ved at forjone Udøveren. Dette var Hedenskabet's Idé, og det har uheldigvis været de fleste af de jaakaldte Kristnes Idé; derfor have de anvendt Gaver, Dyringer og Selvtugtelse for at forjone deres indbildte Guds Brede. Menneskene have tænkt, at de kunde udøve Grusomheder, Undertrykkelse og Udbøvelser i Livet og dog tilsidst, formedelt et eller andet listigt Rneb, undgaa Straffen, som de solte de havde fortjent. Dette Begreb er ligesaa fornærmende og nedværdigende mod Gud som det er demoraliserende for Menneskene; men naar vi forstaa den store Sandhed, at Gud har jaaledes ordnet Univerjet, eller som Fritænkerne almindelig udtrykker sig, at Univerjet er jaaledes indrettet, at alle dets Virkninger ere retfærdige, at selve Betingelsen for dets egen Tilværelse, Lovene, som hele Naturen er underkastet, ere ufravigelig retfærdige, sande og rene og at intet Væsen kan afvige fra dem eller overtræde dem uden at lide Følgerne, det vil sige Straffen, da forstaa vi den absolute Nødvendighed af at underkaste os disse Love og leve i Overensstemmelse med Guds Vilje, hvad enten den er tilkjendegivet i hans Ord eller i hans Gjæringer.

Disse Bemærkninger ere ligesaa anvendelige paa Samfund som paa Individuer. Ligesom der ere visse fysiologiske Love; som ere nødvendige at

overholde for at bevare Helbred og Lykke, og hvis Overtrædelse frembringer Sygdom og Død, jaaledes er der ogsaa visse Betingelser, paa hvilke Samfundets Fred, Held og Lykke alene kan blive opretholdt, og hvis Forsømmelse og Overtrædelse ufravigelig vil bevirke Opløsning og Samfundets Død. Denne Straf eller disse Følger er ikke afhængig af nogen individuel Sthrelse, lige meget hvor ophøjet han end maa være, men af evige og uforanderlige Love. Det er sandt, at Straffen for Overtrædelsen af moralske Love viser sig ikke altid saa hurtig og tydelig som Brud af fysiske Love; som f. Ex. Pinen bevirket ved at brænde sin Haand i Jlden, men Virkningen maa absolut følge, og om Straffen udebliver indtil den tredje og fjerde Generation, da er den saa meget mere forfærdelig, naar den viser sig. Betraget fra dette ophøjede Standpunkt finde vi, at Gud virkelig straffer de Ugudelige og belønner de Retfærdige, men det er ligesaa stor en Trøst for de Retfærdige, derjom de vilde betænke det, at vide, at hele Univerjet giver Sikkerhed for deres Belønning, som det er en Kilde til Sorg for de Ugudelige at vide, at den samme giver Forsikring om deres Straf. Jnden for denne Grænse — hvis det i øvrigt kan kaldes en Grænse — er der overflødig Rum for Forsnuet at udøve sin Magt, der saa tydelig viser sig for Alle, som ikke ere aandelig blinde, hvilket i alle Tidsalbre har været de Retfærdiges Sthyrke, Trøst og Opmuntring.

De Under, som i vor Tid truer Samfundet med Opløsning ere naturlige og uundgaaelige Følger af den falske Tilstand i hvilken det befinder sig. At sige, at Gud er Marsag til at den Blodsudghdelse og de frygtelige Lidelser, som findes blandt hans Børn

paa Grund af deres Ulydighed, vilde være at paalægge hans hellige Navn og Karakter en stor Usandhed. Hans Gjerninger og Ord giver Bevis for det Modsatte. Han søger bestandig at lede sine Børn til at gaa paa den Vej som leder til den nærværende Fred og til evigt Liv og Lykkeligbed. „Gud onsker ingen Synders Død.“ „Ombvender Eder, ombvender Eder, hvorfor ville I dø?“ Skriften er fuld af lignende Udtryk, som viser Herrens Vengstelse for at frelse sine Børn fra Elendighed og Død. Han kjenner baade Begyndelsen og Enden og véd hvad Følgen af Enhvers Retning vil blive, men at give ham Skylden for at føre Ulykken, som han forudser, over dem, vilde være det samme som at holde En ansvarlig for en Explosion, som han maatte forudsige, idet han saa en Anden gaa ind i et Krudtkammer med Ild i sin Haand.

Medmindre en hurtig og stor Forandring finder Sted i Samfundets Organisation, Love og Fremgangsmaade er det klart for Alle, som retteligen betragter Tidernes Tegn, at de frygteligste Revolutioner ere for Haanden. Den franske Revolution vil kun blive at betragte som en Skjermhjælmod den Krig, som forestaar. Tusindtusinder har Mængden været holdt i Undertrykkelse og har næsten været nedbøjet til Jorden og som Følge af dens Undertrykkelses forenede Magt har den været tvungen til at underkaste sig samme; men Kundskabens Udbredelse iblandt dem og Bevidstheden om deres Mishandling, mere end hvad de benævner for „Retligheder“, Opdagelsen af Explosions-Stoffer, som bogstavelig gjør, at „En kan jage ti Tusinder paa Flugten“, tilligemed den Lektie, som de have lært om Organisation, forandrer fuldstændig Livets Skakspil og udbijer,

at de Undertrykte ville komme til at spille Undertrykkernes Rolle. Ingen tænkende Person vil nægte, at meget af den Elendighed, som findes iblandt Mængden af Mennesslægten, er en Følge af deres egen Uforsigtighed, deres daarlige Vaner og Forsømmelsen af at iagttage Sundhedsregler og af at udvikle Selvbeherstelse og Selvfornægtelse. Paa den anden Side kan det ej heller nægtes, at mange adelige og rige iblandt den højere Klasse lig Lord Shaftesbury tager stor Interesse i deres mindre heldig stillede Brødres Belfærd og Oprijsning og gjøre Alt, hvad de kunne, for at forbedre Samfundets Tilstand, for saa vidt Umstændighederne tillade det; men dette kan ikke forandre Tilstanden, ej heller kunne de Under, som udelægger Samfundet og medfører Mangel og Forbrydelser, derved blive udryddet. Man kan ligejaa vel prøve paa at forandre Bandet af en giftig Rilde til en livgivende Strøm ved at kaste Modgift i den eller forandre det giftige Upastræ til et sundt og behageligt Skyggetræ ved at beskære nogle af dets ydre Grene. Oplysning alene vil ikke bringe den fornødne Forandring. En oplyst rovgjerrig Mand er farligere end den uvidende. Kundskab til Græsk og Latin, til den klassiske Literatur samt forskellige Videnskaber gjør ikke en Mand mindre desperat, naar Hustru og Børn udkomme af Mangel paa Føde og andre Fornødenheder, som findes i Overflødighed rundt omkring ham, men er saa ulige uddelt. Henry Georges Landstat-Teori, dersom den blev sat i Kraft, vilde ikke befindes at være et almindeligt Lægemiddel for Samfundets Under, saaledes som han formoder den vil. Kommunismen har været prøvet paa en økonomisk Basis og har forsejlet. Saavel virkelige som foregivne

Filantropister have undfanget Planer for Afkaffelsen af sociale Under, men alle ere blevne vejede i Vægtstaaelen og ere fundne for lette.

Der er kun en Maade, paa hvilken dette kan udføres; men Menneskeslægten synes fast bestemt paa at prøve enhver Maade uden den rette. Ingen enkelt Reform i en eneste Livsstilling vil have nogen Virkning. Dyren maa ligges ved Roden af Træet. Anarkisterne sige, dette er, hvad de gjøre; men de ligge Dyren ved Roden af ethvert Træ undtagen deres eget, hvilket er Egenkjerlighedens Virkning og er den virkelige Aarsag til alle andre Under, som behøves at blive tilintetgjorte.

Derjom Bøgemidlet skal gjøre nogen Virkning, maa det være et som vil bringe universal Fred og forene Menneskeslægten i et almindeligt Broderbaand og lede deres Opmærksomhed og Bestræbelser fra Krigsrustning, Odelæggelse og Død til at opretholde Fred, Lykke og Liv. Dette kan ikke gjøres ved Bajonetter og Dynamit, ved Mord og Konfiskering eller ved nogen Slags Tvangsmidler. Ingen enkelt Nation kan tilvejebringe dette, og det er umuligt at forene Nationerne ved menneskelig Magt. Lederne iblandt Menne-

skene ville aldrig bøje sig for nogen Myndighed, der er mindre end den, som kommer fra Gud. Naar den Tid kommer, og den vil komme, at de ville blive som „smaa Børn“ for Herren og bøje deres Forstand og Hjærter for ham og søge den Visdom, som kommer fra Himmelen, da og ikke før vil der findes en Løsning paa alle de vanskelige Opgaver, som nu besværes af de vise Statsmænd, og som de mest frisindede Filantropister forgjæves have søgt at løse. Da vil Menneskeslægten Tilstand begynde at forbedres og Enighedens sande Aand vil da herske. Parti-Modstand og Parti-Interesse vil ophøre, og almindelig Tillid, Harmoni og Kjærlighed vil fylde Jorden med Fred og Lykke. Hvis dette synes at være en Umulighed, da er det fordi Menneskene vælge at gjøre det saaledes. Derjom Lederne iblandt de civiliserede Nationer ville bortkaste deres taabelige Egerlighed og mødes med det ÷nske at tilvejebringe Fred, da kunde en Forandring udføres paa en forholdsvis let Maade og i en kort Tid. „Saligt er det Folk, hvis Gud er Herren.“ Salig er den Verden, hvis Herre og Lovgiver Gud er.

(Deseret News.)

Tanker ved Aarskiftet.

Velkommen bydes det nye Aar,
Medens det gamle foragtet gaar
Og maa, som Havets flygtige Bølge,
Tusinde andre i Strømmen følge.

Saaledes henrinder Livets Strøm,
Saaledes ligner vort Liv en Drøm,
Saaledes Slægterne gaa og komme,
Hver, naar dens Forgjængers Tid er omme.

Mægtige Riger, som en Gang stod,
Sank i Tidernes vilde Flod,
Og kun Ruiner, som blev' tilbage,
Minder om hensebundne Storheds-Dage.

Babels Paladser og Kongehus
Findes nu kun som en Hob af Grus;
Hængende Haver, samt Mur og Porte
Alt er i Tidsstrømmen tabt og borte.

Falden er Syrus og Sidons Magt,
Som blev af Herrens Profeter sagt.
Og selv Egyptens ældgamle Minder
Svinder for Alletings Overvinder.

Jernstærke kom med knusende Magt,
Beskeden har Sceptret fra sig lagt.
Glans-Tidens mægtige Legioner
Hvile i Støvet, hvor Raven troner.

Storhed og Stolthed, Rigdom og Pragt
Tidens Opløsning er underlagt;
Intet staar for den vældige Kæmpe.
Ingen kan Tidens Virkninger dæmpe.

Medens vi Fortiden har i Hu,
Møder os Tidernes Strøm endnu;
Stedsje ustandselig ses den rinde
Og siden i Tidens Hav forsvinde.

Hvad skjult end Tiden har i sit Skjød,
Ved man den bringer den visse Død —
Yndling og Udbing, Lave og Høje —
Alt maa for denne Tyrann sig bøje.

Troner og Riger, som staa idag,
Ogsaa vil falde for Skjæbnens Slag,
Og som de andre maa Pladsen vige
Denne Gang — mærk — for Guds eget Rige.

Antonius.

Blandinger.

Jordskjælv i Italien. For nogen Tid siden er Kalabrien bleven hjemsogt af et alvorligt Jordskjælv, der har krævet en Mængde Mennekeliv og ødelagt Huse og andre Værdier i betydeligt Omfang. Værst synes Cosenza og dens Omegn at være bleven medtagen, navnlig den lille By Bisignano, der ligger omtrent 3 Mil Nord for Cosenza. Her ere 900 Huse styrtede sammen, 22 Personer bleve dræbte og 60 Personer kvæstede. Den ved Jordskjælvet anrettede Skade anslåas til 1 Mill. Fraucs.

— Kina skal ikke en Bank være gaaet fallit i de sidste 900 Aar. Under den vise Kejser Hi Flung udkom der nemlig en Lov, som fastsatte, at hvis en Bank gik fallit, skulde Præsidentens, Kassjererens og Direktørens Hoveder afhugges. Dette simple, men alvorlige Paabud er aldrig bleven ophævet, og dette skal være Grunden til, at Bankforholdene i Kina skal være saa gode.

Dødsfald.

Profeten Josef Smiths Enke, **Elize C. R. Snow Smith**, døde paa sin Bopæl i Saltstaden den 5te December om Morgenen Kl. 1 og 5 Min., næsten 84 Aar gammel. Saaledes indgik Anden af én af de ædleste, bedste og dydigste Kvinder, som nogensinde levede paa Jorden, til Guds Paradis for der med Slægtninge, Venner og Lidelsesfæller fra denne Prøvestand at fryde sig i Forberedelserne til den første Opstandelse, hvilket var det Haab, som bejslede dem og hende i de mange tunge Prøvelser, som de her maatte gjenneengaa.

Vi skal maaste i et senere Nummer af Stjernen give en kort Skildring af hendes mindeværdige og daadrige Liv.

Følgende Aargange af „Ungdommens Raadgiver“ kunne erholdes ved Henvendelse til de forskjellige Bogagenter for 50 Ore pr. Aargang.

2den Aarg. (1881), 3die Aarg. (1882), 5te Aarg. (1884), 6te Aarg. (1885), 7de Aarg. (1886) samt 8de Aarg. (1887). Ligeledes findes en Del enkelte Nummere af alle Aargangene.

Indhold.

Tale af Apostel Crastus Snow, afholdt i Tabernaklet i Saltstaden den 7de Oktober 1887. 97	Tale af Apostel Crastus Snow 105
Red. Bem.:	Korrespondance 107
Til de Hellige 104	Guds Straf og Mennekenes Straf 107
Manti Tempel Dyring 105	Tanter ved Marskiftet 110
	Blandinger 112
	Dødsfald 112

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **H. C. Angare**, Vorensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos **J. E. Bording** (B. Petersen).